

DEVĚT

Josef Kožtšek

Byla jedna slepička a ta měla devět kuřátek. Osmi říkala všelijak, deváté se jmenovalo Pipka. Kdykoli našla slepička zrnko a na kuřátka volala, osm se jich radovalo, deváté bylo smutné. Rmoutila se Pipka, že zrnko není vždy jenom její, a říkala: „Škoda, že je nás devět!“ A když navečer sešla se kuřátka kvočně pod křídla, osm se jich radovalo, deváté se neradovalo. Litovala Pipka, že se vždycky nedostane na místočko nejteplejší, a myslila si: „Škoda, že je nás devět!“

Jednou šel kohoutek do Prahy na pouť a povídal: „Kikirihi, kuřátka! Dobře slepičku poslouchajte; přinesu vám z pouti sladkou krupičku!“ Osm kuřátek se těšilo, ale Pipka celý den vzdychala: „Škoda, že je nás devět! Kdybych byla sama, byl by celý kornoutek můj!“ I přemýšlela, jak by dostala všechnu krupičku sama. „Vím, co udělám,“ myslí si, „půjdu kohoutkovi naproti a kornoutek na něm vyloudím.“ Neřekla doma ani slůvka a vydala se na cestu.

Ale daleko nedošla. V zahrádce již nevěděla, kterou pěšinkou se chodí do Prahy. Ale zpíval tam na keři ptáček a toho se zeptala: „Milý ptáčku, tebe křídélka nosí po celém světě. Pověz mi, kudy do Prahy. Kohoutek je tam na pouti a přinese mi sladkou krupičku. Dám ti také zrnečko.“ A ptáček zazpíval: „Lilililili!“ „Aha,“ myslí si Pipka. „Kolem lilí.“ Pospíchala na tu stranu, kde rostly lilie. Byl jich v zahrádce celý záhonek; ale včera hospodyně jednu vykopala a po

té zbyl v zemi důlek. Pipka nedávala pozor na cestu a buch!, spadla do důlku. Bědovala, naříkala, ale z důlku se nedostala.

Zatím se kohoutek vrátil jinou stranou a nasypal kuřátkům sladké krupičky. Kuřátka zobají a kohoutek si je počítá. Když jich napočítal jen osm, ptá se starostlivě: „Kde je Pipka?“ Ale nikdo o ní nevěděl. I rozběhla se kuřátka po dvorečku, ale o Pipce nikde ani vidu, ani slechu. Slepíčka naříkala, že snad se utopila v rybníce. Prosila tedy kmotřičku kačičku, aby prohlédla vodu, a sama zase prohlížela ve dvoře každý koutek.

Zatím jedno kuřátko zaběhlo do zahrádky a tam někdo naříkal: „Píp, píp!“ – „To je naše Pipka,“ raduje se kuřátko a běží k liliím. A hle! V důlku sedí zmořená Pipka a naříká, že zahyne. „Neplač, Pipko!“ těší ji kuřátko. „Hodím do jamky lupínek a bude dobře!“ Hodilo dolů žlutý lístek. Pipka se naň postavila, ale z důlku nemohla. Kuřátko hledalo jiný lístek a zase s ním k jamce. Ale důlek byl pořád příliš hluboký a Pipka stále naříkala: „Zahynu dříve, než samo důlek naplníš. Škoda, že nás není víc!“ Běželo kuřátko pro ostatní a za chvíli osm zobáčků snášelo do důlku zvadlé listy a suché větvičky. Teď se důlek rychle zasypával, Pipka po násypu vystupovala výš a výš a už jí vykukovala hlavička. „Dobře, že je nás devět!“ zajásala a hop! vyskočila mezi kuřátka. Kuřátka s ní běžela domů a slepička nevěděla radostí, co počít. Vtom se od rybníka vracela kachna se svou rodinou a také byla ráda, že je Pipka zase na světě. Každému kachňátku Pipka vyprávěla, jak spadla do důlku a jak ji osm kuřátek vysvobodilo. „Dobře, že je nás devět!“ stále si přitom pochvalovala.

Ze sladké krupičky našla Pipka jen jediné zrnko v pohozeném kornoutku, a to ještě byla dlužna ptáčkovi.

A přece ostatním kuřátkům přála a vždycky říkala: „Dobře, že je nás devět!“

Na výsluní

